

DOXA

#45 Fyldt med
REFLEKSION!

NYT
BLAD!

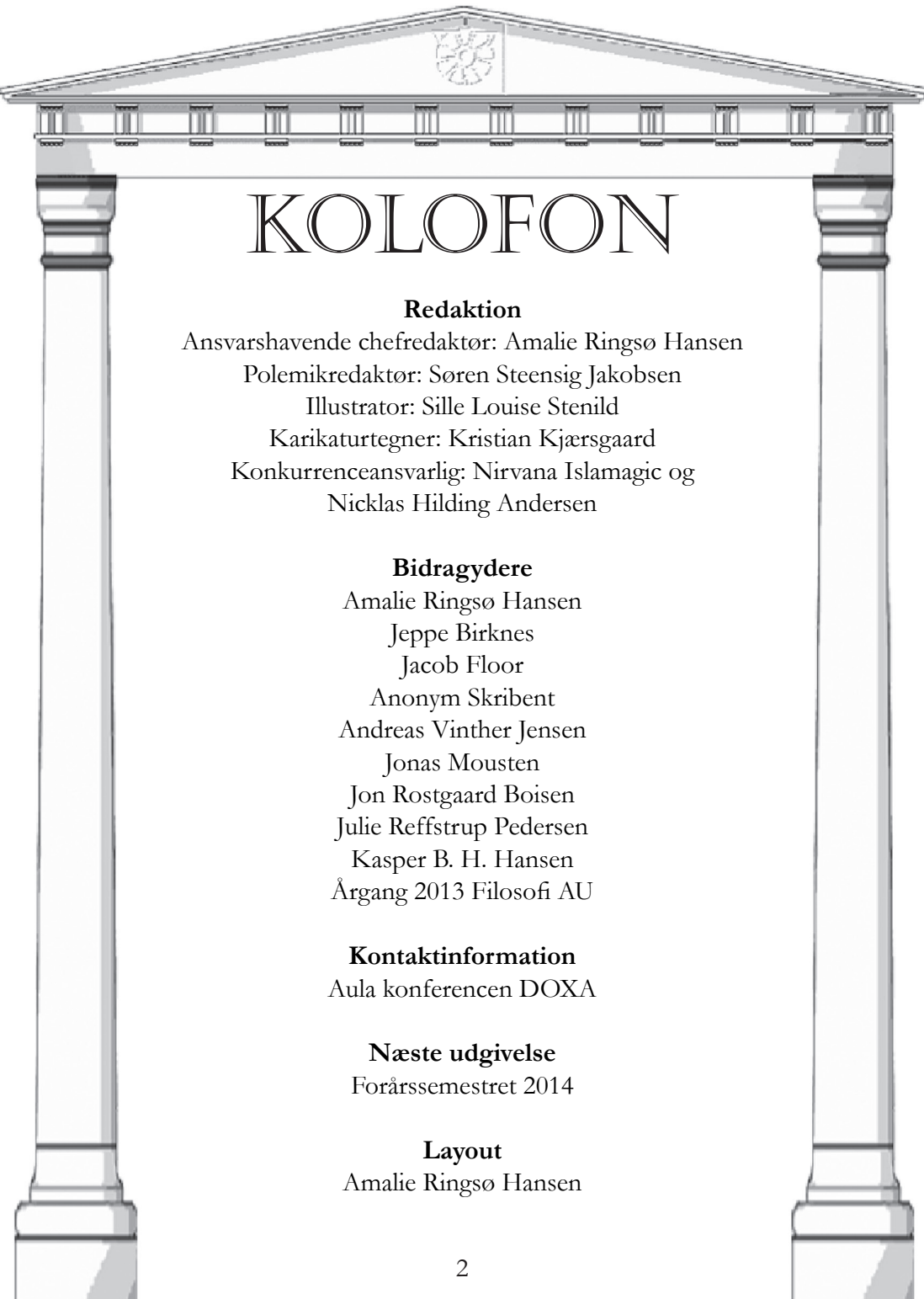
Kolofonsøjlerne er tilbage

HVAD HAR RUSSENE
HØRT!?

- med karikaturtegninger...

Der bliver
meget skægt...

KOLOFON

Redaktion

Ansvarshavende chefredaktør: Amalie Ringsø Hansen

Polemikredaktør: Søren Steensig Jakobsen

Illustrator: Sille Louise Stenild

Karikaturtegner: Kristian Kjærsgaard

Konkurrenceansvarlig: Nirvana Islamagic og

Nicklas Hilding Andersen

Bidragydere

Amalie Ringsø Hansen

Jeppe Birknes

Jacob Floor

Anonym Skribent

Andreas Vinther Jensen

Jonas Moustén

Jon Rostgaard Boisen

Julie Reffstrup Pedersen

Kasper B. H. Hansen

Årgang 2013 Filosofi AU

Kontaktinformation

Aula konferencen DOXA

Næste udgivelse

Forårssemestret 2014

Layout

Amalie Ringsø Hansen

INDHOLD

4

Leder

af Amalie Ringsø Hansen

5

En hyldest til filosofiens trofaste følgesvend

af Jacob Floor

9

Reflektion: En ‘anmeldelse’

af Jeppe Birknes

15

Efterlysning

af Sille Louise Stenild

16

Den Store Rebus Konkurrence

af Nirvana Islamagic og Nicklas Hilding Andersen

20

Stemmeret - ikke en ret, men en pligt!

af Anonym Skribent

22

Velkommen til universitetet. Nu må du gerne fortvivle.

af Julie Refstrup Pedersen og Kasper B.H. Hansen

24

Det russerne hører...

af Årgang 2013 og Kristian Kjærsgaard

29

Polemikken

af Jonas Moustén og Andreas Vinther Jensen

32

Et møde med ensomheden - brev fra Lissabon

af Amalie Ringsø Hansen

35

Nyt fra foreningerne

40

Filosofiens selvforelskelse?

af Jon Rostgaard Boisen

55

Bagsidens bagside

af Sille Louise Stenild

3

LEDER

af *Amalie Ringsø Hansen*

Vi kender alle den gamle sang ”*Blæsten kan man ikke få at see*”, og det er jo ganske rigtigt. Tilgængæld kan vi mærke den, og efterårskulden har taget sit greb om os, så vi må trække skuldrene op om ørene, og fusserne i et par varme sokker. Hvordan skal vi klare os igennem disse mange lange måneder?

Heldigvis er der et lys i forude. Med sin grønne farve vælter Doxa endnu en gang ind på banen med godt humør og dyb eftertænkksomhed, og giver os en følelse af fællesskab og tro på fremtiden. Nu skal vi ikke bare udstå kulden, men vi kan omfavne den med kærlighed og overskud. Sådan er Doxa.

Det er en glæde at meddele, at en hel del nye skribenter og bidragydere i denne omgang har været med til at gøre Doxa til det evigt aktuelle blad, det er. I denne udgave finder vi blandt andet fantastiske karikaturtegninger af nogle af de mest elskede forelæsere, en kæmpe konkurrence med håndlavede

rebusser og en masse artikler, der sætter de ellers sløve efterårstanker på vandring mod spændende nye græsgange.

Endnu en gang er Doxa da også klar med et godt fiks polemik og stærke røster, der vil stimulere vores kritiske sans. Nej, her skal man ikke hvile på sine lauerbær. Energisk og dog med en rolighed så pålidelig som en stor kampesten vil Doxa give os den nødvendige polstring, sådan at heller ikke den stressede juletid kan føre os ud af fatning. For er der noget så absurd som julen og al dens pynt og gran? Det kan bringe ethvert menneske ud i svær eksistentiel krise. Frygt ej, kære Doxa-læser, her har du en livlinje. Lad det grønne lyse igennem alt det røde glitterstads og minde os om at julen kun er højtid, der ikke varer indtil påske.

Med disse ord er der kun tilbage at ønske læseren god fornøjelse med Doxa #45 og må De nyde frugten af det arbejde, der har fyldt alle de involverede med alt imellem tvivl, glæde, spænding og kriblen i fingrene.

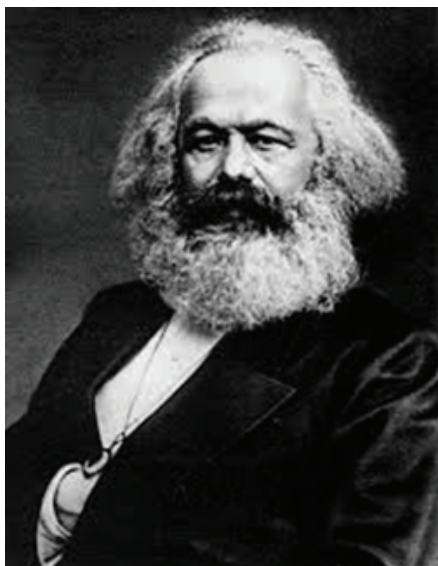
EN HYLDEST TIL FILOSOFIENS TRO- FASTE FØLGESVEND

af Jacob Floor

Det bliver hurtigt helt tydeligt for enhver der beskæftiger sig med filosofien eller blot besøger fredagsbaren, at hvis der er en ting som har været evigt tilbagevendende, tæt knyttet til eller endda hjemsøgende for filosofihistorien, er det skægget.

Skægget har haft mange former gennem filosofiens historie, fra det majestætiske fuldskæg, som var standard udstyr for enhver anstændig filosof i det antikke Hellas, til Descartes veltrimmede antydning af ansigtsudsmykning eller Schopenhauers bakkenbarter, som pionerende for en af de mest imponerende frisurer der nogen sinde har været på-hovedet-værende af en filosof.

Nærværende artikel vil indeholde en hyldest til nogle af de prægtigste hårpragter verden har set hængende fra hagen af en filosof, samt andre episke skæg som fortjener at blive nævnt.

Det røde skæg

Har man sagt skæg, må man også nævne Karl Marx' enorme, buskede vildmandsfuldskæg. Det bliver svært for enhver der beskæftiger sig med Marx, at bedømme hvad der har haft det største omfang; hans indflydelse på eftertiden eller hans skæg? Man må håbe at når revolutionen kommer, fuldskæg af denne størrelse vil indfinde dets retmæssige plads, blandt de grundlæggende værdier i samfundet.

The Co-beard

Marx var ikke alene om at lade skægget manifestere sig som varemærke hos de største socialistiske tænkere, Friedrich Engels formåede at forene intens volumen med finesse og skarpe linjer i sit eget bud på et fuldskæg der spiser kapitalister til morgenmad. Måske burde vore dages glatbarberede socialister, tage ved lære, ikke blot af disse herres idéer, men også kindbeklædning, hvis de fortsat vil have succes på den politiske scene.

Overskæget

I 1867 meldte en 22-årig Friedrich Nietzsche sig til frivillig tjeneste i det preussiske artilleri regiment nær Naumburg, hvor han hurtigt blev

spået til at skulle stige i graderne, dels på grund af sine evner på hesteryg, dels på grund af sit imponerende militærmoustache. En skægtype som ville få sit højdepunkt blandt preussiske officerer under første verdenskrig, men efter krigen, på grund af dennes udfald, fik en mere negativ status og måtte se sig erstattet af et mindre og på mange måder sørgeligt overskæg, i dag kendt som ”drypstopperen” eller efter en af Wittgensteins skole-”kammerater” ved navn Adolf.

Nietzsches militærkarriere blev kort, men i dag er hans filosofi en af de mest udbredte, og med hensyn til skægget, så er den fyldige moustache bestemt stadig hyldestværdig!

gennemgang af skæggets udvikling gennem tiden, finder man endnu et højtudviklet fuldskæg hos Charles Darwin. Man kan næsten sige at det må være det mest naturlige valg, som repræsentant for naturvidenskabens bud på et veludviklet fuldskæg. Det er i hvert fald det bedst tilpassede skæg til lige netop denne artikel.

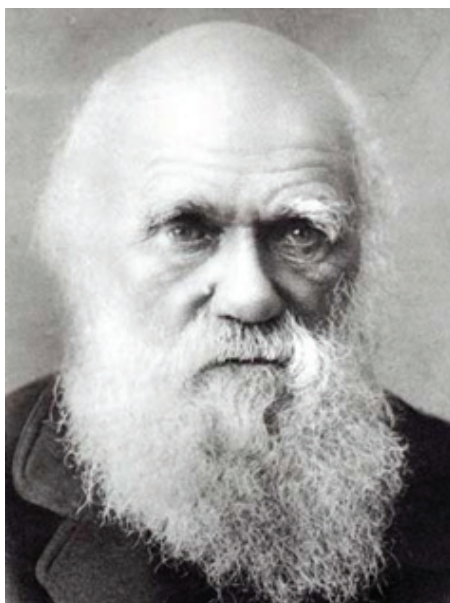
Det fænomenologiske skæg

En undersøgelse af oplevelsen af et (indsæt superlativ(er)) skæg fra første persons perspektiv ville høre en længere artikel til, men Edmund Husserls kombination af ”skovsnegl” og ”goatee” står langt bedre til et par runde briller, end Lennons hippiegarn.

Enhver faderfigur burde repræsentere et skæg, som symbol på den påtagne rolle, et koncept som fænomenologiens fader her er forgangsmand for.

The fittest beard

Kigger man udenfor filosofien i den øvrige videnskab, og det gør man, for det ville nærmest være forrykt ikke at nævne denne herre i en

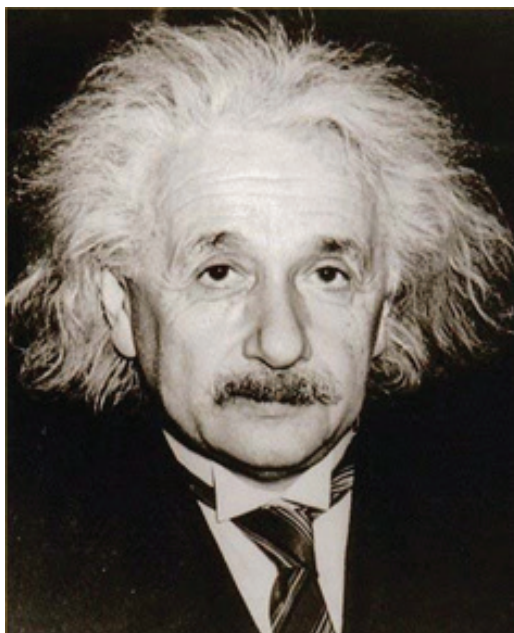
Det relative skæg

Naturvidenskabens kan også byde på mindre skæg, men givet alt er relativt bør dette nævnes alligevel. Det siges at et strejf af geni kommer med et strejf over sin moustache, det gælder i hvert fald for vores alle sammens ynglings fysiker, Albert Einstein. Einsteins banebrydende

artikler udkom ca. samtidigt med at han begyndte at nægte at rede hår, hvilket resulterede i en frisure der for altid vil være kendetegnet for en gal professor. Men denne frisure ville ikke være noget uden det karakteristiske overskæg der gør Einstein til den mest genkendelige videnskabsmand nogensinde.

Listen kunne nok fortsætte i det uendelig, men den må stoppe et sted og lade pladsen til at lade fremtidens filosofiske hager og kinder bedække

med prægtige monomenter af skægvekst. Så herfra vil der lyde en opfordring til at undgå forsømmelse når der fremover skal gros, trimmes, kæmmes og plejes!

REFLEKSION:

En ‘anmeldelse’

af Jeppe Birknes

Afhængigt af øjnene, der læser, kunne anmeldersektionens tilbagekomst i Doxa #44 betegnes som enten ligegyldig, besynderlig eller måske herlig. Undertegnedes holdning er, at der til trods for anmeldelsernes udmærkede beskaffenhed savnedes *refleksion*. For hvad vil det sige, filosofisk set, at anmelde? Intet er jo, som det ser ud til, hvis hulen ellers forlades.

Det kræver ingen doktorgrad at indse anmeldelsernes vigtige (og måske endda nødvendige) funktion – både i den almene kulturverden såvel som i filosofiens specifikke fagverden. Udbuddet af værker er simpelthen for stort til, at en almen orientering er mulig for individet uden anmeldelserne (og her vil vi ikke skelne mellem de mundtligt og skriftligt leverede).

Nuvel, dette stiller ikke nødvendigvis nogen positivt stemt over for at skulle læse/høre en anmeldelse. Disse præges jo af subjekterne, de forfattes af, og ingen skal fra

undertegnedes side være forundt at have lov til at udtrykke sin lede over for personer som fx Ekstra Bladets Thomas Treo. Siden den almene orientering er det ønskede, kan det forekomme *absurd*, at denne skal finde sit grundlag i tilfældigt-subjektive produkter.

Men lige dér kan vi vende tilbage til filosofiens trygge hænder – absurditet er jo om noget vores arché. Og som det understøttedes af Chris Thomassen Lerche (tillige i Doxa #44), så er Søren Kierkegaard her en kær ven i nødens stund.

Af samtiden blev han nok snarere opfattet som forfatter end filosof, hvorfor hans forhold til *recensionerne* og *recensenterne*¹ var særdeles anstrengt. I skønlitterært øjemed kunne hans værker sagtens fortænkes at mangle en smule – *skønlitteratur*, ligesom han heller ikke var sen til at udøve samtidskritik (og få hug for det). Så som den trodsige negativitetstænker han også var, fyldtes ikke få af hans værker med små stikpiller til anmelderverdenen (og her er læserne ej heller at

forglemme). Tag bare *Frygt og Bæven*, s. 13 (fra forordet):

"[E]n forfatter, der vil have læsere, må passe på at skrive således at det bekvemt lader sig gennemblade under middagssovn"

Men det bedste greb om anmeldelsens absurditet får vi ved at se på to andre værker af Kirkegaard; nemlig *Forord*, skrevet under pseudonymet Nicolaus Notabene, og Kirkegaards egen anmeldelse; *En litterair Anmeldelse*. Vi starter bagfra.

Med Kirkegaards ord kan det helt kort siges om *En litterair Anmeldelse*, at "[m]an [...] forøvrigt let [vil] se, at Anmeldelsen ikke er for æstetiske og kritiske Avislæsere, men for fornuftige Skabninger, der give sig Tid og Taalmodighed"². Den fylder nemlig intet mindre end 100 sider, herunder knap en halvdel perspektivering.

Anmeldelsen er af Thomasine Gyllembourgs novelle *To Tidsaldre*. Novellens plot går på de mellem menneskelige relationer, fx kærlighed, og hvordan disse reflekteres i hhv. revolutionstiden kort før 1800-tallet og (nu-)tiden 50 år efter, hvor revolutionsånden er forsvundet og "hverdagen" igen er indtruffet.

I *En litterair Anmeldelse* beskrives en 'anmeldelse' af Kirkegaard som en "høitidelig Handling", hvori recensentens "Pligt er at være en tjenende Aand"³ – medmindre det skulle vise sig, at han var det anmeldte langt overlegen (og han derfor ikke kunne "tjene", men måtte tage afstand). Endvidere forstås det på s. 66, hvorfor perspektiveringen må fylde mest:

"Opgaven er [...], efter hvad jeg har forstaaet, i en almindeligere Betragtning, der er i Novellens kritiske Tjeneste, at avancere netop de Momenter, som Forfatteren med novellistiske Kunst har gengivet"

Om end det dog er tilfældet, at Kirkegaard tilskriver en anmeldelse et skær af højtidlighed, og på trods af at det drejer sig om at avancere forfatterens budskab(er), her tidens fordring, så er længden af *En litterair Anmeldelse* absurd! – dens kvaliteter til trods. Så lange anmeldelser er inkompatible med at fungere som orienteringsredskab; der ville ikke være stor forskel på at læse værker og anmeldelser (heraf) i så fald.

Kierkegaard er dog bevidst herom. At *En litterair Anmeldelse* er blevet for stor til at kunne blive bladudgivet skyldes dels, at *han* er forfatteren og skriver, som han nu gør. Han

vil gerne skabe eftertanke – og kan ikke være en travl kritiker, der bladrer lidt i en bog for derefter at henledes andre opmærksomhed på den. Men det pointeres også, at en udførlig anmeldelse nu om stunder må udgives som bog for sig selv. Så man fornemmer trods Kierkegaards indrømmelse en kritik af andre anmelderes udførlige anmeldelser.

Endnu flere af disse metabetragtninger om forholdet mellem forfatter, anmelder og læser findes i førnævnte *Forord* af Nicolaus Notabene. Den handler om Notabenes eget forsøg på at blive forfatter på trods af konens indvendinger. Hun mener ikke, at han som forfatter også ville kunne være en fortsat god ægtemand; han ville ikke være ordentligt tilstede (mentalt) til at give hende tilstrækkelig med opmærksomhed.

For dog at få lov til bare lidt skrivi, vælger Notabene så at skrive forord (da er han jo ikke *helt* forfatter). Dette først efter i øvrigt at have gjort sig den smertelige opdagelse, at konen rent faktisk slet ikke tror, at han dur til at være forfatter – og kun har modsat sig det for at *beskytte* ham. For nærværende artikel er det en meget rammende betragtning omhandlende netop

værkets *modtagelse* – altså den, som recensenterne oftest står for. Det er nok også derfor, at ét af forordene i *Forord* (nr. II) drejer sig specifikt om anmeldelsen.

Problemet er for Notabene, at det tilsyneladende er muligt for en bog at udkomme med tilhørende anmeldelse(r), der (som de(t) eneste) bliver læst og udløser sensation, mens bogen rent faktisk ligeså godt kunne være uskrevet. For anmeldelsens læsere drejer det sig blot om at *snakken* kommer i gang – og så er alt godt. Snakken er et af hovedbegreberne i *En litterair Anmeldelse* og fremstår gennem *To Tidsaldre* som symbol på en form for ”angst” over for ’Nutiden’ og dens mangel på lidenskab og store omvæltninger at tage stilling til – reflekteret i den lidenskabelige ’Revolutionstid’, hvor der *taltes* om de store (nærværende) omvæltninger.

Netop dette umiddelbare fund af ”lidenskab”, som recensionens begejstring – uanfægtet af en måske manglende begivenhed – kan udløse gennem snakken, skaber problemet. Meningen er nemlig ikke ”at bryde *Staven over alle subjektive Domme*” – man må gerne synes dårligt om en bog fx alene på baggrund af forekomsten af ordet ’kold’; man må

skam gerne gøre sin individualitet gældende i al dens tilfældighed. Men Notabene vil gøre opmærksom på, at *"Læseverdenens Dom, skjøndt bygget paa ligesaa Lidet [...], er vigtig og fuld af Prætension"*⁴.

Recensenterne formår (foranlediget af publikum) at få fremstillet forholdet mellem publikum og forfatter som om, at *"Forfatteren er en stakkels Stympen, der ingen Ting veed og Intet forstaar, men [...] venter [...] paa det høistarede Publikums vise og indsigtfulde Dom"*⁵. Dommen er i sin endelighed problemet, fordi den fordrer, at det anmeldte bare er godt eller skidt – og ikke udtryk for, at anmelderen/publikum måtte synes, at det anmeldte er godt eller skidt. Det bør heller ikke være utænkeligt, at publikum kunne lære noget af forfatteren – som professoren af sin elev.

Dog er det med Notabenes ord hidtil blot tilfældet, at anmeldelsen er defineret ved, hvad den *ikke* bør være. Først på sidste side i forord nr. II kommer en positiv formulering: *"En Recensent er og bør være [...] en tjenende Aand"*⁶. Hermed ender vi tilbage ved mine begyndende betragtninger hentet fra *En literair Anmeldelse*.

Så selvom Kierkegaard hjælper

os til 1) at sige nok så meget om anmeldelsens absurditet, 2) at udpensle, hvad en anmeldelse ikke bør være og 3) at nedvurdere anmeldelsens magt ift. at tilskrive værket en endelig værdi, så er "anmeldelsen skal være en tjenende ånd" ikke meget at stå tilbage med i positive formuleringer.

Men hvorfor snakker Kierkegaard om forord og anmeldelser på samme tid (i *Forord*) og i forbindelse med hinanden (jf. *Frygt og Bæven* tidligere)? Per Frandsens artikel "Forord: Kierkegaards paratekst" giver os mulighed for at etablere en analogi mellem begreberne 'forord' og 'anmeldelse' i kraft af, at begge er inkommensurable over for det beskrevne.

Et 'forord' er nemlig en besynderlig størrelse – overflødigt, men dog ikke uinteressant. At skrive forord er for Notabene *"[...] ligesom at have gjort Noget, der berettiger til at fordrer en vis Opmærksomhed; ligesom at have Noget paa samvittigheden, der frister Fortroligheden"*. Samtidig er forordsforfatteren dog en, der ikke *"taler [...] paa Generalforsamlinger, fordi Luften er for indespærret"*⁸. Forordet etableres altså i et fortroligt forum af ansvarsløs frihed og er således også sat som en "ironisk bestemmelse"⁹.

Forordet kan altså beskrives som inkommensurabelt over for værket. Selvom dets funktion er at indføje læseren i forfatterens tanker om værket, brydende fortroligheden, så dur det slet ikke som ledetråd til at forstå værket. Forfatteren kan skrive, hvad han vil (som han vil) – forordet er en ironisk bestemmelse – og altså inkommensurabelt. Det passer ikke ind i værket og kan ikke sammenlignes hermed.

Analogt hertil kan da konkluderes, at Kierkegaards egen fremstilling af anmeldelsen også viser den som inkommensurabel sat som en del af indsigten i det anmeldte. Dette også fordi, at hans konkrete anmeldelse i sidste ende selv bliver et *værk* – og dermed må beskrivelsen af dette som en ”En literair *Anmeldelse*” højst være udtryk for et ideal.

En ’anmeldelse’ kan da rigtignok være en hjælp til indsigt i et værk – og behjælpelig med en vis vurdering heraf – men det er samtidigt ganske inkommensurabelt heroverfor. Dét har Kierkegaard forsøgt at vise. En anmeldelse skal så afgjort se sine egne utilstrækkeligheder i øjnene – hvis den da ikke vil gøres til et værk i sig selv – og afholde sig fra en alt for dømmende karakteristik vha. ”godt”

eller ”skidt”. Måske kan denne indrømmelse fra anmeldernes side komme i stand alene gennem (bl.a.) Doxas og Informations tilgang, hvor den eksplicitte karaktergivende vurdering er fravalgt.

Nå! Gutter og gutinder, nu er der vist blevet reflekteret så ganske meget, at Doxa fra nu af gerne må flyde over med anmeldelser for min skyld. Hvis nogen derude skulle være interesserede i en grundigere (pragmatisk) bestemmelse af, hvilken slags god- og dårlighed anmeldelsernes værdidomme må arbejde med, frem for ”godt” og ”skidt”, så ty da endelig til vor egen Hans Finks artikel ”Når værdidommen falder” i *Filosofiske Udspil*. Foreløbigt håber jeg, at I forstår, at skyggerne på væggen og figurerne de afbilleder, har deres logos her uden for hulen, hvor meget de end ligner hinanden i udgangspunkt.

Litteratur

Kierkegaard, Søren, 2004, *En literair Anmeldelse*, Bind 8, Søren Kierkegaards Skrifter, udgivet af Søren Kierkegaard Forskningscentret, Gads Forlag.

Kierkegaard, Søren, 1904, *Forord* af Nicolaus Notabene, 4. udgave

ved J. L. Heiberg, Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag.

Frandsen, Finn, 1995, "Forord: Kierkegaards paratekst" i *Denne slyngelagtige eftertid – Tekster om Søren Kierkegaard*, bind II, Finn Frandsen og Ole Morsing (red.), Slagmarks Skyttegravsserie, Slagmark.

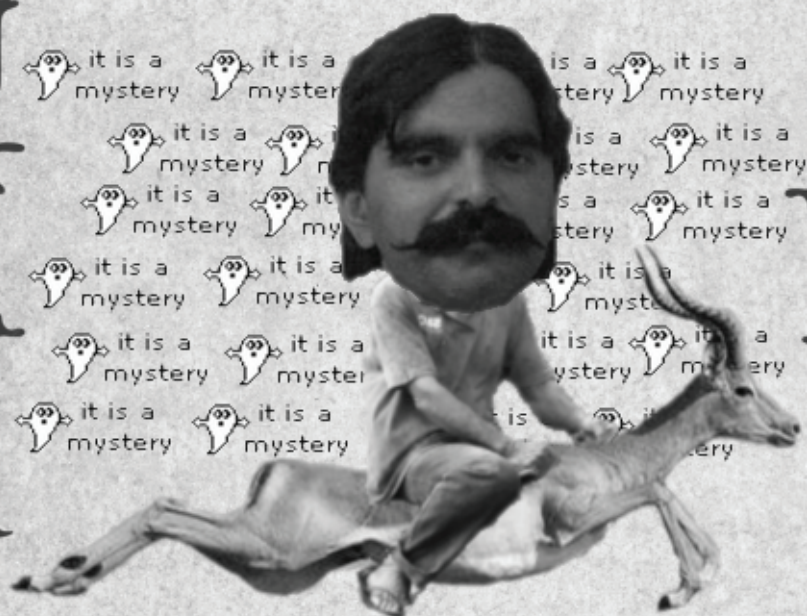
Kierkegaard, Søren, 2009, *Frygt og baven – Udgave i moderne retskrivning og med forklarende noter*, Peter Thielst (red.), Det Lille Forlag.

Noter

- 1 Naturligvis hhv. anmeldelser og anmeldere på gl. dansk.
- 2 Ibid., s. 9.
- 3 Ibid., s. 16.
- 4 [begge] *Forord*, s. 21.
- 5 Ibid., s. 22.
- 6 Ibid., s. 24.
- 7 Ibid., s. 7.
- 8 Ibid., s. 8.
- 9 Frandsen, s. 378.

EFTERLYSNING

Will the real Adnan Adnan
please stand up?!

DUSØR: Øl og ren kærlighed*

**kan ikke udveksles til naturalier*

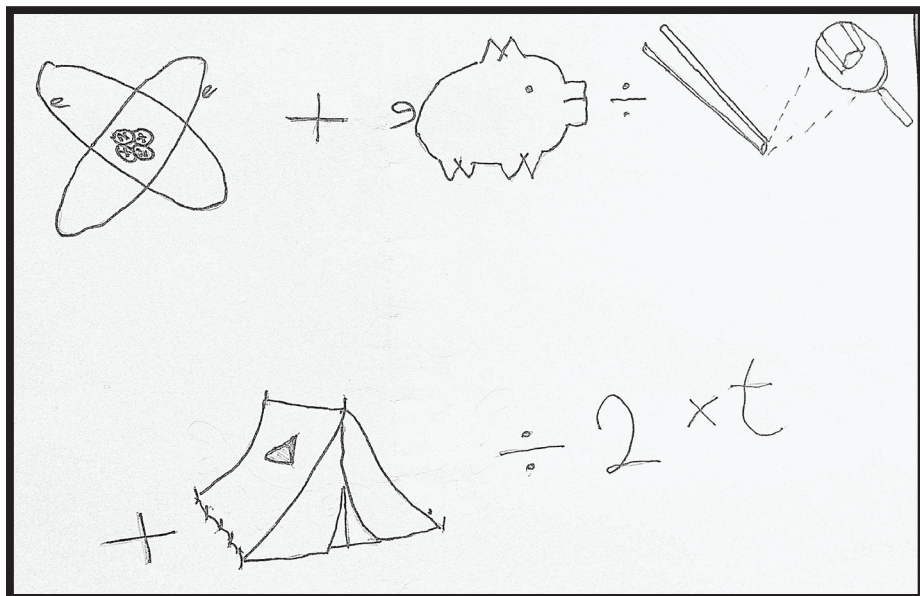
?? DEN STORE ? ? ? REBUS ? ? ? KONKURRENCE ?

Gæt hvilken filosof, der gemmer sig bag de
 ? smukke håndlavede rebusser! ?

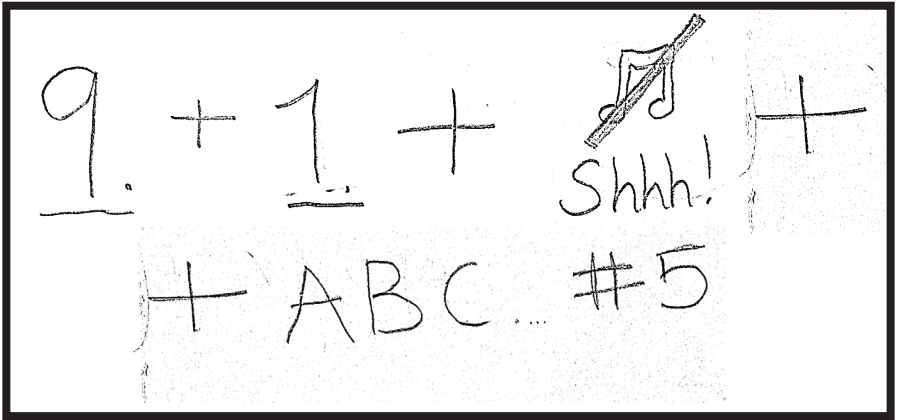
Udfyld skemaet bagerst i bladet og vind! Skemaet afleveres i en kasse i fredagsbaren senest fredag d. 29. november 2013, hvorefter der trækkes lod om en vinder. Så husk at være der! Ellers går præmien videre til en anden heldig/dygtig filosofistuderende, som har svaret alle 8 korrekt!

God Fornøjelse!

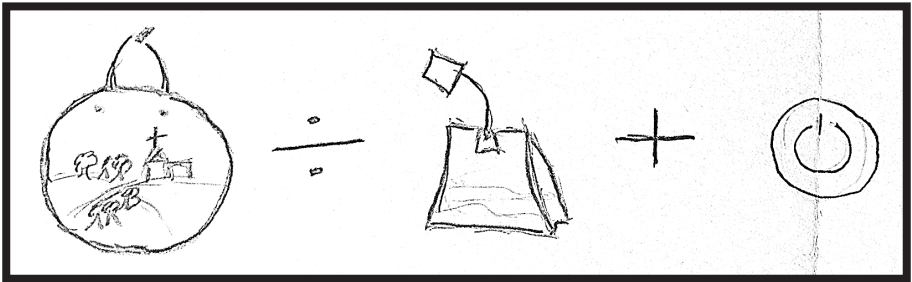
1.

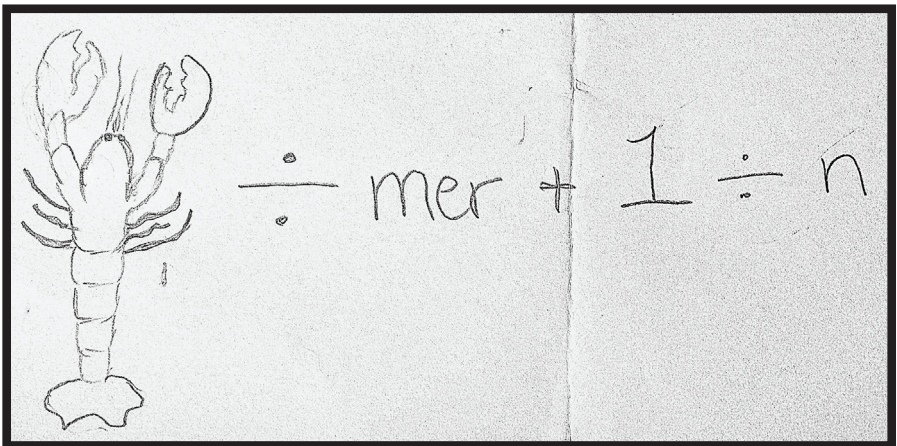
2.

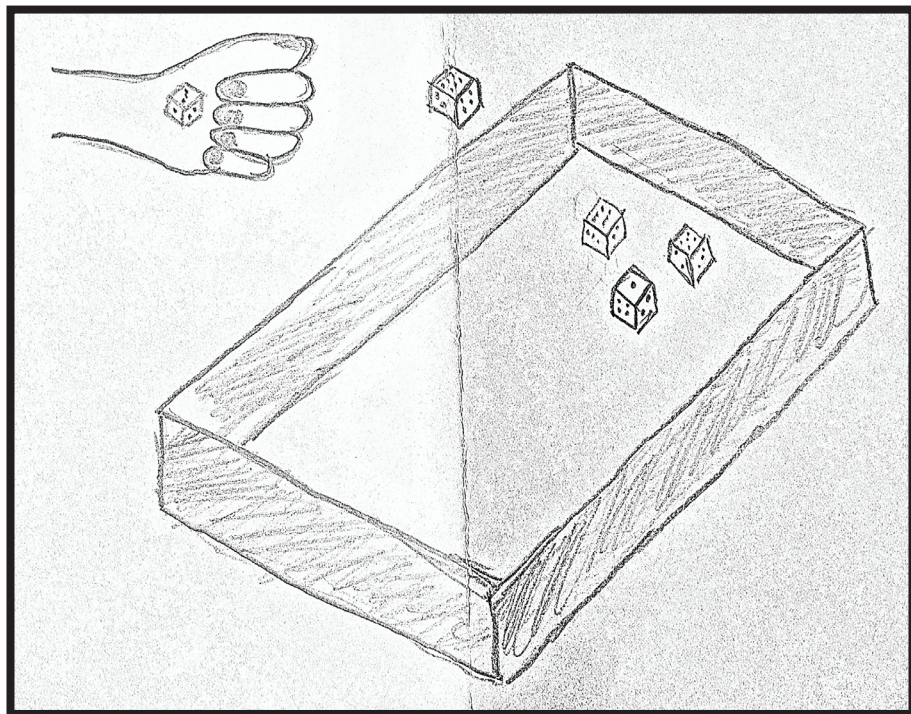
3.

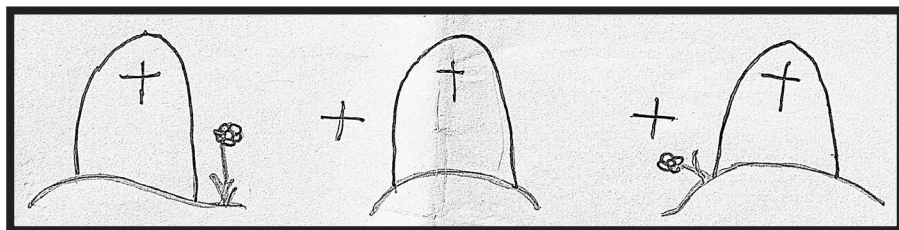
4.

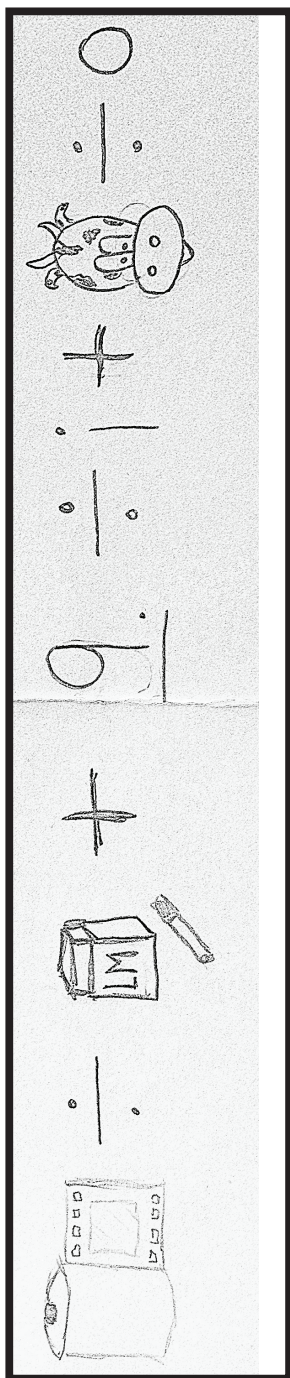
5.

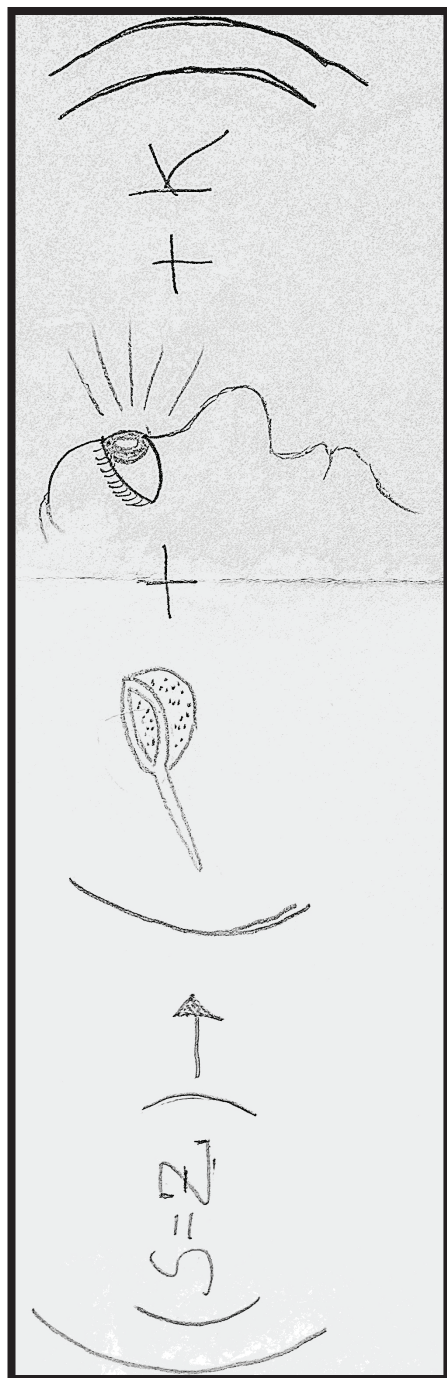
6.

7.

8.

STEMMERET

- ikke en ret, men en pligt!

af *Anonym Skribent*

Denne artikel er en yderst aktuell opgang, i særdeleshed med hensyn til det nærtforstående kommunalvalg.

For år tilbage foreslog Det Konservative Folkepartis Ungdom, at man burde fratage folk, der var på offentlig forsørgelse, deres stemmeret. Dette forslag gav anledning til meget utilfredshed og forargelse, da det var i strid med grundlæggende demokratiske principper. Ved at afskære en del af befolkningen fra deltagelse i demokratiske valg udelukkende på baggrund af deres indkomstkilde og sociale status, ønskede partiet, for det første at give et incitament til at komme i beskæftigelse og for det andet at sende et signal om sammenhængen mellem økonomisk ansvar og ret til medbestemmelse. De havde klart misforstået problemstillingen.

Det er unødvendigt at argumentere imod de latterlige ideer, KU gjorde sig om konsekvenserne af deres forslag. Dog ser vi snart det pinligt

idiotiske ved forestillingen om, at økonomisk deltagelse retfærdiggør retten til at stemme. I samme ombæring bliver det tydeligt, at den nuværende lov, som giver stemmeret til alle over 18 år, er i samme båd, hvis ikke endnu mere tåbelig. For vi bør slet ikke tale om retten til at stemme. Det er en retorik, der har været med til at undergrave værdien af det danske demokrati. I stedet må vi tale om pligt. Pligten til at gøre sig fortjent til en stemme.

Det danske folk er blevet en flok snotforkælede pseudo-demokrater. Der er ingen fornemmelse for det enorme ansvar, der ligger i at afgive sin stemme. Man stemmer på den, man finder tiltrækkende, eller som har den samme hund derhjemme, som man selv har. Man stemmer på rød blok, fordi blå blok virker lidt stive og arrogante i det. Man stemmer på SF, fordi en fra X-faktor udtalte i BT at de var *nice*. Man skal jo stemme, for det har man ret til! Kan vi virkelig være bekendt at lade vores land blive styret af den slags pladder? Betyder et demokrati bare, at så mange som muligt skal smide

en stemme i boksen? Nej, formålet er at vælge de mest kompetente og retfærdige ledere, som kan varetage folkets interesse i bredeste forstand, men det blevet glemt i tågen af egoistisk og doven magtliderlighed.

Af samme grund ser man, hvordan folket vender sig imod politikerne, såvel opposition som regering, så snart et valg er overstået. Man er utilfredse med den politik, der bliver ført, og skælder og smælder uden, at det går op for nogen, at de selv bærer det fulde ansvar. Det er dem, der har valgt, hvem der skal bestemme, og det er dem, der kan lave det om. Det er tydeligt, hvordan danskerne ikke forstår deres pligt og ansvar overfor hinanden og samfundet. Det er ikke en ret at synes noget om alle mulige ting. Det er en pligt at sætte sig ind i de nødvendige sager, så man bliver i stand til at påtage sig ansvaret som borger i et demokratisk samfund. Det er en pligt at undlade, at synes noget om det, man ikke kritisk har undersøgt og gjort sig grundigt bekendt med. Enten må man deltage aktivt, eller også må man lade være.

Hermed er det dog ikke sagt, at det optimale er, at store dele af befolkningen undlader at stemme, fordi de ikke vil tage ansvar. Det er dog alligevel langt at foretrække

fremfor det cirkus, vi er vidner til nu. Danskerne bør forstå, hvad der ligger i pligten til at stemme. De må indse, at det ikke er et egentligt valg, men en selvfølge ved at leve i dette land, og når det er trængt igennem, kan det være, vi kan begynde at tale om stemmeret.

Men hvornår er man en ansvarsfuld borger? Hvordan kan man sikre at kun de, der har gjort sig fortjent til ansvar og herigennem frihed via medbestemmelse, har ret til at stemme? Det burde være klart nu, at både individets økonomiske rolle og alder er komplet irrelevante. Hvorfor skal en 23 årig butiksansat, der ikke ved, hvad inflation eller marginalskat er, bestemme fremtiden for Danmark, fremfor en udeboende 16-årig gymnasieelev, der er dybt engageret i politisk og humanitært arbejde? Det giver ingen mening. Hvordan man kan afgøre, hvem der er værdige til at stemme, er svært at svare på, men det skulle gerne være klart nu, hvordan man *ikke* kan afgøre det. I mellemtiden må man blot appellere til den enkeltes samvittighed og håbe på, at der vil være færre indbildske og selvfærdige tumper, der vil ignorere deres pligt til ansvar.

Tænk kritisk!

VELKOMMEN TIL UNIVERSITETET.

Nu må du gerne fortvivle.

*af Julie Reffstrup Pedersen og
Kasper B. H. Andersen*

August går på hæld og et nyt semester banker på døren. Du er spændt og nervøs, men samtidig fuld af håb. I midlertidig oplever du også, at i takt med dette håb, føler du også en vis frustration og lyst til at negere din egen ontologiske status: Du prøver desperat at logge på AULA, FirstClass eller et af de andre tusind IT-systemer AU benytter sig af. Dit log-in er ugyldigt, du kan ikke finde din konference og du har tilsyneladende dumpet et fag, som du aldrig nogensinde har haft. AU har traditionen tro, gjort det endnu engang: fejlet miserabelt.

Hegel havde en tanke om, at hvad der er virkeligt er fornuftigt og omvendt, men dette synes AU meget opsat på at modbevise gennem smertefuld, empirisk erfaring på bekostning af de studerendes mentale velvære. Er deres lokaler fyldte og kantinerne overproppet af modløse og kaffedrikkende studerende, er de tydeligvis ligeglade. Man kunne med

en vis frækhed fremhæve Aristoteles pointe om begrebet *dikaiosisynē*: Man skal forvalte sit jordiske liv med fornuft og omtanke med henblik på at opnå eudaimonia. Eller som den kære Hans C. Fink parafraserer det: At menneske godt. Dog forhindrer AU de studerende i at finde sjælehvile, idet de finder det irrelevant at udfolde deres *dikaiosisynē*: At universitete godt. Såfremt vi antager, at det er en nødvendig betingelse for at de studerende kan studere godt, at universitetet universiteter godt. Med en simpel deduktion følger det altså, at vi ikke studerer godt, så længe universitet ikke universiteter godt.

Endvidere synes det også forundrende, at AU mener det er etisk forsvarligt, at ophøje ”I skal lave jeres ting til tiden og overholde jeres deadlines” til et kategorisk imperativ. Dog synes denne tydelige inkonsistens yderst humoristisk, eftersom AU, som de eneste, ikke overholder dette simple *maxime*. Spørgsmålet lyder således; hvordan overkommer vi som studerende

denne uretfærdighed? Her foreslår vi, Kære læsere, den nietzscheanske herre-og slave moralitet. Her må vi studerende, og dig kære læser, tage teten som overmennesket, bide hovedet af slangen og glemme AU's manglende indsigt i at universitete godt. Logistikken er død og I har slået den ihjel! Så fat det dog, AU!

Måske skyldes denne traditionsrige inkonsistens, at AU har udviklet et mantra om: *"Hver tager sin Havn over Verden. Min bestaaer deri, at jeg bærer min Sorg og min Kummer dybt indesluttet i mig selv, medens Latteren underholder Alle. Seer jeg En lide, da beklager jeg ham, trøster ham saa godt jeg kan, hører rolig paa ham, naar han forsikrer mig, "at jeg er lykke". Kan jeg gennemføre dette til min Dødsdag, saa er jeg hævnnet."* (Søren Kierkegaard). Her finder vi det vitalt at påpege, at AU her har påtaget sig en facade, der umiddelbart fremstår imødekommende og altruistisk. Sandheden er i midlertidig, at der under overfladen lurar en skjult agenda, hvori vi studerende blot eksisterer med det enkle formål at tilfredsstille den sadistiske ledelse, der vel sagtens sidder og får serieorgasmer ved synet af de lidende studerende. Det forventes at vi studerende tager imod med nydende kyshånd, mens AU udøver deres hævn på Verden, alt

imens vi modtager intetsigende mails, forkerte deadlines og trusler om bortvisning hvis vi "glemmer" at tilmelde os eksamen.

Groft sagt, når du opskriver til universitetet, opskriver du dig samtidig til en meget eksklusiv klub: Aarhus' eneste deontologiske BDSM-klub, hvori vi studerende bliver bundet og pisket i dette logistiske helvede. Velkommen til, du er nu AU's masochist.

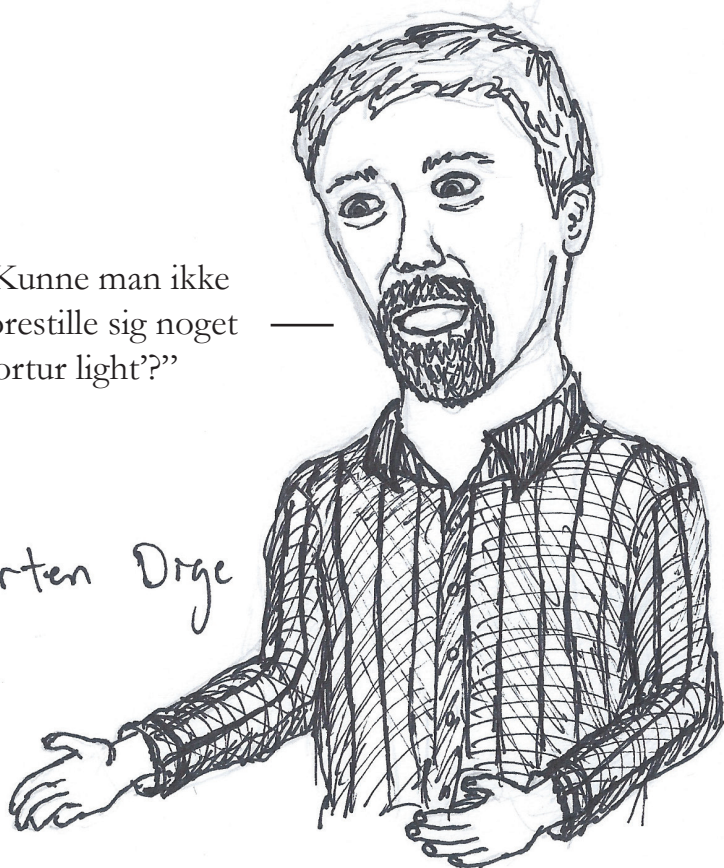
DET RUSSERNE HØRER...

Se her hvad russerne har opfanget i
de første måneder på Filosofi
- med skønne karikaturtegninger af de
største kilder til information.

tegninger af Kristian Kjærsgaard

“Kunne man ikke
forestille sig noget —
‘tortur light?’”

Morten Dige

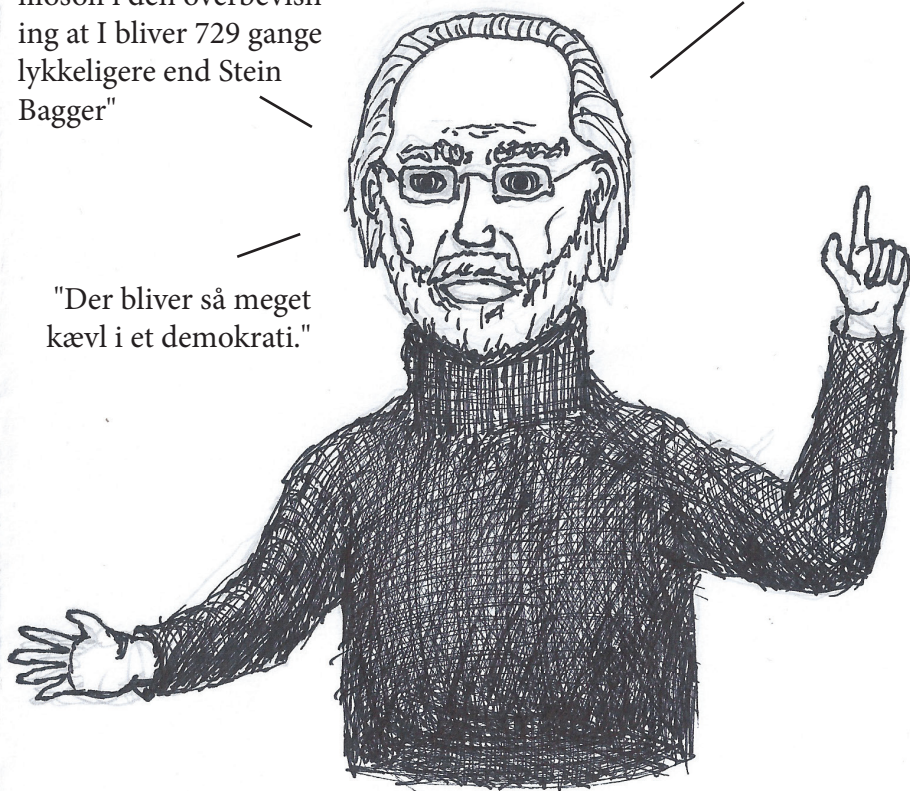

"Ifølge Aristoteles kan du sgu ikke være lykkelig hvis du er grim, Sokrates var tudegrim han kunne da umuligt være lykkelig"

"Det var også vigtigt for Platon at vogterne lyttede til det rigtige musik, noget militær marchmusik og ikke sådan noget lyre artigt noget der giver løse håndled osv."

"Fortsæt med at læse filosofi i den overbevisning at I bliver 729 gange lykkeligere end Stein Bagger"

"Der bliver så meget kævl i et demokrati."

Hans Fink

"Det burde komme som
et brøl fra vesterhavet...:
Negasjooon!!"

"Vi er vel alle i en eller
anden grad drevet eller
motiveret af kage"

"Masser af gråt
guld der farer rundt
som høge!"

Jacob Busch

"Der er nogle gange sådan
en slags Macbook Wall of
Death"

Om Thomas Aquinas:
"Thomas (Fede Thomas)
blev senere utilfreds med
sig selv og mente at det
hele var ligegyldigt... og så
døde han"

"Det kan være
jeg har læst mere
sekundærlittera-
tur end jer - eller
også er jeg bare
klogere!"

Carsten Fogh

"Jeg vil give jer et eksempel, et GRUSOMT eksempel. I vil ringe hjem til jeres mor i Tarm så hun får ondt i hendes... ja.. Tarm.. og sige at der stod en forkølet mand, og han gav mig et eksempel, og det rider mig som en MARE!" Hvorefter eksemplet med den nye, grimme frisure følger.

"Det er din pligt at gå hjem og se Hammerslag alt det du kan!"

|

"Skruppelløse folk - Enhedslisten-stemmere!"

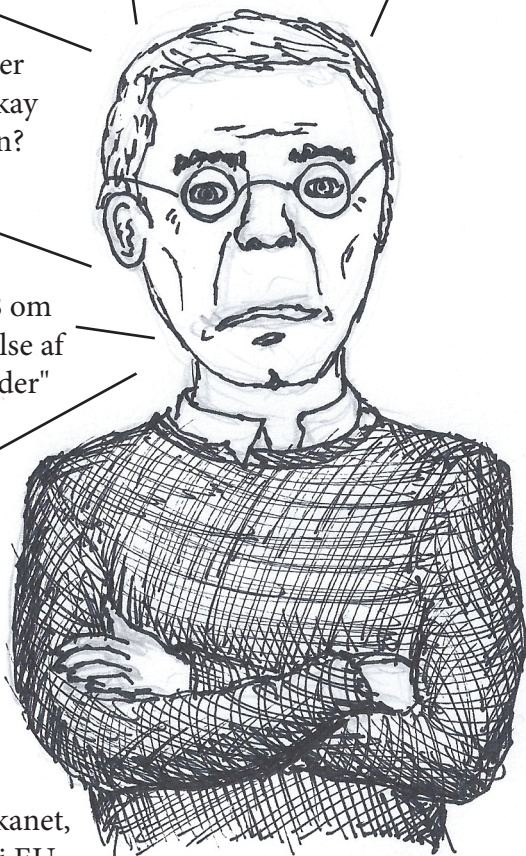
Om Lille Juridisk: "I kommer og er glade, I går nedbøjede derfra"

"Er der nogen herinde der er i tvivl om hvorvidt det er okay at koge et levende spædbarn? Træd frem!"

"Filosofitimer klokken 8 om morgenen er en krænkelse af vores menneskerettigheder"

"Jeg tænker på min mor, jeg kan se hende for mig. Kan nogen af jer komme og modbevise mig og sige at nej, jeg tænker på Anker Jørgensen!? Nej!"

Om en repræsentant fra Vatikanet, som i pausen under et møde i EU ringede til paven fra sin mobil: "En katolsk biskop i fuld kampuniform!"

Jørgen Huusted

POLEMIKKEN

af Jonas Mousten og Andreas Vinther
Jensen

Nødvendigheden - er politikkens nye
sort, og økonomien dens fadernavn.
Du skal, vi skal! Og indimellem
udsætter vi en klasse, for at holde
indflydelsens illusion i hu. *Du skal,
du skal!* Det er tilsyneladende kun
økonomien, der er i stand til at ville.
JM

Valgplakater—politikens spisesedler.
”Ansvar”, ”omsorg”, ”vækst”, således
skriver ideologien sine tomme
kalorier op. Det er imponerende
hvad folk vil sluge, så længe de bare
får det serveret.

JM

Historien - siger de kyndige, går
fremad som et teaterstykke: 1. akt,
tæppefald. 2. akt tæppefald. I et nu
som tilskuer, i et andet i den vigtigste
rolle. Intet under, at folk der
tænker sådan, må gå i graven under
bifald fra folk der tænker sådan.
Tværtimod, siger jeg, historien skal
leves i tæppefaldets nådegreb: Ingen
ser mig gå ind, ingen ser mig gå ud.
Og så! I ét øjeblik rive tæppet til side
og kaste lys over publikum. Sådan
skal det gå til at historiens tilskuere

endelig skal se sig selv: Måbende,
uvisse. Da klapper ingen, udover jeg!
JM

Anæmisk æstetik

Nietzsche sagde, at af alt skrevet,
kunne han kun holde af det, der
var skrevet med blod; thi blod var
for Nietzsche ånd. Hvor mange
gange har man ikke forbrudt sig
mod Nietzsches bud i alskens
bestillingsarbejde?

AVJ

”Strøtanker, som Frugter af
Øieblikkets klarere Anskuelse, ere
poetiske ved deres aphoristiske
Form, ikke videnskabelige. De ere
Tænkingens Culminationspunkter
— et Slags Hermaphroditer, halv
Poesie, halv Prosa” — P. M. Møller

AVJ

VALKAJMAKA

Digtning i versaler skabte retsager
i 1922 — i dag får de et historieløst
Politiken-segment til at klappe i
deres hænder: ”Yahya Hassans
litterære kunst må ikke reduceres
til debatindlæg” skriver den ene
debatredaktør efter den anden

i de endeløse debatter om hans opgør med sin fædrene arv. Hvad er Hassans litterære kunst, når den frarøves ethvert samfundskritisk aspekt? Hvad er hvilken som helst kunst uden et kritisk potentiale? Husker ingen den trettenårige blomstersælgerske?

AVJ

Liberal-solipsisme

Da Moses spurgte Yahwe, hvad han skulle sige, når israelitterne ville spørge ham, hvem der havde sendt ham for at frigøre dem fra egypternes bånd, svarede guden som bekendt: *Jeg er den jeg er!* – dette substantielle subjekt har i historien løsrevet sig fra sin historieløshed og er blevet til menneskets kæreste blasfemi. Vi er alle det jeg, der er sig selv; jeget der sætter sig selv i sin endelige væren. Ifølge blasfemien er menneskets væren bestemt fuldstændigt af dets bevidsthed. Guds navn i dag er Joachim B. Olsen.

AVJ

”Endelig har jeg skænket dig kærligheden,” udbryder en af dem. Kan man undre sig over, at Don Juan ler? ’Endelig?’ siger han; ’nej, endnu en gang.’ Hvorfor skulle det være nødvendigt at elske sjældent for at elske meget?” – Albert Camus

AVJ

Logisk-moralsk grille

Man indser med lethed eksistensen af stenen, der er så tung, at Gud ikke kan løfte den. Det interessante spørgsmål er snarere: Findes der en synd, der er så pervers, at ingen teologistuderende endnu har begået den?

AVJ

En Pause-gris!

Fordi det er videnskabeligt bevist, at billeder af søde dyreunger fremmer koncentrationen.

ET MØDE MED ENSOMHEDEN

- brev fra Lissabon

af *Amalie Ringsø Hansen*

I sommer opholdte jeg mig i Portugals hovedstad Lissabon i 11 dage. Her mødte jeg ensomheden, som jeg aldrig har kendt den før. Det følgende er noter fra dette møde, og fremstår præcist, som var de sendt med brev fra mit fortidige jeg.

Jeg føler mig fuldstændig og aldeles alene. Total frontal konfrontation med ensomheden. Jeg prøver at flygte fra den og ser det som den allerstørste opgave af allerstørste vigtighed lige nu. Måske er det ikke bare lige nu. Det føles som om, det er en ensomhed, der altid har været der og aldrig går væk, men som før bare har været forklædt eller har gemt sig bag et forhæng. Her alene i Lissabon trænger den igennem, trækker forhænget til side og smider noget af forklædningen. Alt imens forsøger jeg desperat at samle stykker af tøj op fra jorden og hindre ensomhedens absolutte nøgenhed. Det er en følelse af skam, af blufærdighed. Tænk hvis nogen ser, jeg er så ensom.

Jeg har brug for at gøre noget. Noget der kan aflede opmærksomheden og gemme ensomheden væk, men alting synes at være til ensomhedens fordel. Hver gang jeg forsøger at gøre noget, fremstår den endnu tydeligere. Jeg tør heller ikke *ikke* gøre noget, for siddende indenfor alene i en levende solbeskinnet storby får kun ensomheden til at stråle i al sin glans. Jeg har lyst til og har også snakket med tilfældige fremmede mennesker, men det virker kun forstærkende. Når vi sidder og taler om byen, lande, rejser, mad og uddannelse, går det fint, men så snart stilheden rammer, føles det kunstigt. Og det er jo også lige præcis det, det er. Jeg gider ikke høre, hvad folk har at sige. Det er egentligt ligegyldigt. Jeg vil bare have, at nogen snakker med mig. Bekræfter min eksistens som menneske i samtalen, fremfor at opfatte mig som en genstand: en blond kvinde at fløjte af, en turist at grine af, en kunde at tjene på. Nej, i samtalen ønsker vi ikke mere af hinanden end blot et øjeblik ro. Ro fra sig selv

og sin ensomhed. Desværre bliver det endnu værre, når først samtalen stoppes, og deltagerne drager i hver deres retning. Så står det så ulideligt skarpt for hjertet, hvor ligegyldig og forstillet samtalen var. Ensomheden er her fuldstændig omsluttende, og jeg glider ned i et endeløst hav af bare mig – helt alene og dog med tusindvis af mennesker omkring mig, jeg ikke kan komme i nærheden af. De kigger ikke engang på mig, og dem, hvis øjne alligevel skulle hvile på min krop, ser kun en overflade, en skal, hvorunder jeg drukner i intet. Hvad skal jeg gøre? Hvor skal jeg gå hen for at komme tilbage til overfladen? Der er intet svar. Derfor virker ensomheden konstant og uundgåeligt.

Jeg burde tage på sightseeing. Jeg burde tage ud og kigge på ting. Jeg frygter fornemmelsen, når jeg står der alene, ser på gamle mursten og forsøger at hæfte en historie på dem. Selve synet giver mig nemlig ingen fornemmelse. Jeg føler mig ikke draget og taget med til en svunden tid. Jeg føler mig helt alene i en situation, der kræver det umulige af mig. Hvordan skal jeg forstå Lissabons historie bedre ved at se på monumenter, når det ikke giver mig andet indtryk end mit eget uforløste håb om en afledningsmanøvre til

ensomheden? Og findes der noget så trist og håbløst som det uforløste håb?

Byens mest elskede forfatter skrev om ensomheden. Måske tilhører den byen selv? I så fald må man sige, at jeg rigtig får oplevet Lissabon. Desværre føler jeg det ikke sådan. Det føles ikke som en ensomhed, jeg bliver smittet af eller tager del i. Nej, den er min helt alene. Hvorfor er det så hårdt kun at være i sit eget selskab? Måske må man tænke det anderledes. Måske er man altid i sit eget selskab og opsøger folk, aktiviteter og al mulig adspredelse for at overdøve sig selv. Så længe jeg taler med en anden, kan jeg jo ikke tale med mig selv. Jeg har brug for at samtale, men jeg vil ikke tale om de væsentlige ting. Det er for skræmmende. Tænk om jeg i en sådan samtale blev afvist, eller den anden holdt op med at lytte, men blot sad der og kiggede med øjnene på mit ansigt. Da ville ensomheden være utålelig! Det ville jo nærmest være en afvisning af min eksistens. Hvad skulle man da stille op? Derfor må samtalen være om det uvæsentlige, og hermed er det nok det kedeligste man kan foretage sig. Selvom man taler i én strøm er samtalen intetsigende. To fremmede der blot siger lyde til hinanden, som de bekræftende

også skal høre. Ordene er væk i meningsløshed. Samtalen er altså paradoksal. Den giver en hvileløs fred for ensomheden, som alligevel ender med at provokere den.

Hvad er det så ved ensomheden, der gør den så frygtelig? Hvis ensomheden er at være i sit eget selskab, så er man dog ikke helt uden nogen. Man har jo sig selv. For en gangs skyld er man i et komplet nærvær. Nærvær med sig selv. Er dette ikke godt? Skal man virkelig gå gennem livet i fraværet eller i fremmedhed med sig selv? Jeg finder denne tanke trist, og dog lider jeg under mit nærvær med mig selv. Hvordan skal jeg komme overens med dette mærkværdige selvforhold?

Hører man egentlig nogensinde

mere end sig selv i andres ord? Lærer man oprigtigt nogensinde nogen at kende, eller kan man kun forholde sig til andre som et forhold til sig selv? Rigtigt nok kan man lære fakta som navn, uddannelse og fødselsdato, men det er stadig kun et tomt blik på den ydre skal. Kan man forstå en anden som en anden, eller forstår man kun den anden som sig selv? Og hvorfor er det så, at samtalen betyder den hvileløse fred? For hvis jeg på denne måde aldrig rigtigt møder den anden, må det jo betyde, at jeg blot bliver alene med mig selv endnu en gang. Måske er det fordi, ordene giver en smule afstand mellem mig og mig selv. På den måde får jeg et nærvær med mig selv, som om jeg var en anden. Et selskab der spejler mig i den fremmedes ord. Et selskab i nærvær jeg kan forholde mig til.

NYT FRA FORENINGERNE

FILOSOFISK FORENING

Filosofisk Forenings formål er ifølge vedtægterne ”at forum for filosofisk diskussion og at virke for udbredelse af kendskab til filosofi”. I praksis løser foreningen denne opgave ved i løbet af året at arrangere en række foredrag af filosofisk relevans.

I dette semester har foreningen således allerede afholdt et foredrag med Ole Thyssen, professor i filosofi ved CBS, der torsdag den 19. september fortalte om sin bog *Det Filosofiske Blik*. Og torsdag den 24. oktober var Antje Gimmler, professor i anvendt filosofi ved AAU, der talte om *Anvendt filosofi – om anvendelse og problemorientering i et pragmatisk perspektiv*.

I november og december er der yderligere to foredrag på programmet. Torsdag den 21. november, kl. 19.30, Mødelokale 2, Studenternes Hus taler docent emeritus i filosofi Carl Henrik Koch (KU) om *Isac Newton: Geniet og mennesket* ud fra sin nyligt udgivne Newton-biografi. Og torsdag den 5. december kl. 19.30, i Mødelokale

1, Studenternes Hus, fortæller lektor i filosofi Steen Brock, AU og professor emeritus i teoretisk fysik Jens Ulrik Andersen, AU om *Niels Bohr som filosof og fysiker*.

Foredragene er åbne for alle interesserede. Entré-prisen er 30 kroner. Melder man sig ind i foreningen (det koster 100 kroner for et år), får man gratis adgang til foreningens foredrag.

IDEALISMEKREDSEN

Idealismekredsens formål er at fremme interessen for og kendskabet til den tyske idealisme - den periode i den europæiske filosofis historie, der (groft sagt) indledtes med publiceringen af Kants *Kritik af den rene fornuft* i 1781 og sluttede med Hegels død i 1831. Til dette formål organiserer Kredsen hvert semester en række kredsmøder, hvor man i fællesskab læser og diskuterer værker af de klassiske tyske idealister (Kant, Fichte, Schelling og Hegel) og tekster der på den ene eller den anden måde har inspireret eller er inspireret af den tyske idealisme.

I dette semester er overskriften for Kredsens møder ”Fichte og romantikken”. Tirsdag den 24. september fortalte Morten Haugaard Jeppesen om Friedrich Schillers *Über die ästhetische Erziehung des Menschen*. Tirsdag den 22. oktober gav Carsten Fogh Nielsen et oplæg om første del af § 4 i Fichtes *Grundlage die gesamten Wissenschaftslehre*.

Næste Kredsmøde er tirsdag den 12. november, kl. 19-22 i Mødelokale 1, Studenternes Hus, hvor Tone Frank Dandanell taler om anden del af § 4 i Fichtes 1794 *Wissenschaftslehre*. Semestret afsluttes tirsdag den 3. december, kl. 19-22 i Mødelokale 1, Studenternes Hus, hvor Jørn Erslev Andersen vil give et oplæg om ”Friedrich Schlegels romantiske ironi som anskuelysesform mellem Fichte og Solger”.

Kredsmøderne er gratis og åbne for alle. Det forudsættes normalt, at deltagerne på forhånd har orienteret sig i de tekster der gennemgås. Kopier af de relevante tekster ligger i Idealismekredsens brevbakke i dueslaget i kopirummet på 5. sal i bygning 1465 (overfor fredagsbarslokalet).

Næste semester kan Idealismekredsen fejre sit 10-års jubilæum. Det markerer Kredsen ved at genlæse den allerførste tekst,

som Kredsens gennemgik, nemlig Kants *Kritik der Urteilskraft*. Der vil desuden blive afholdt et mindre endags-symposium, hvor en række forskellige oplægsholdere vil tale om forskellige sider af Kants filosofi. Program for forårets aktiviteter følger senere.

Carsten Fogh Nielsen

PANTA REI

Kære læsere af endnu en udgave af fantastiske Doxa!

Først og fremmest velkommen til de nye studerende på filosofi og idehistorie, vi er rigtig glade for at i har valgt at læse jeres respektive fag og glæder os til at se jer i Panta Rei! Vi har i starten af det her nye studieår haft bartendermøde og en generalforsamling i håb om at tiltrække flere mennesker til at komme og støtte op omkring baren og uddele ris og ros. Der er kommet rigtig mange, og vi vil gerne sige tak til alle dem der tog sig tid til at komme, så vi i fællesskab kan få skabt en endnu bedre bar. Derudover også tusind tak til alle bartendere nye som gamle, som fortsat er med til at sikre rigtig gode fredage for det fælles studieliv på filosofi og idehistorie. Vi håber den positive udvikling fortsætter og endnu flere vil være med til at

gøre fredagsbaren, endnu bedre. For det går godt i fredagsbaren! Vi har styr på det at holde fredagsbar og vi arbejder på flere og flere tiltag for at sørge for nye sociale arrangementer for filosoffer og idéhistorikere. Det sparsomme overskud der er i fredagsbaren (som er der i kraft af, at i kommer og køber en masse øl), bliver uddelt til forskellige frivillige arrangementer på filosofi. Vi har f.eks. givet penge til faglig weekend, fagudvalget og teknologikredsen det seneste halve års tid, og det er alt sammen muligt i kraft af, at i kommer og køber øl og hygger i vores fredagsbar. Mange tak for det!

Vi arbejder for tiden med at få arrangeret nogle længere barer og temafester, dog er der endnu ikke fastsat tema eller dato endnu. Men det kommer der, og når alt er planlagt og i orden med instituttet vil der også blive reklameret med det oppe i fredagsbaren og på fredagsbarens facebook profil, som vi tilråder alle at gå ind og blive venner med. Profilen hedder enkelt ”Panta Rei” og har et rigtig flot profil billede af vores alles Heraklit. Også derinde man kan stille spørgsmål til fredagsbaren, uddele ris og ros og holde sig opdateret med om vi holder ferielukket eller hvordan.

Det var alt for denne gang, vi glæder os rigtig meget til at se jer på fredag!

- Panta Rei

ELITEN

ELITEN er filosofi-instituttets filmklub og det er, såvidt vi er orienteret, den eneste kreds på instituttet som har (film)kunst som omdrejningspunkt. Vi viser film som efter vores vurdering meningsfuldt kan siges at have relevans for en filosofisk filmklub pga. deres eksperimentelle, æstetiske og filosofiske karakter. Kriterierne er dog ikke fastlagte, vi har altså ikke nogle (bevidste) *dogmer* som baggrund for vores film-selektion i vores bestyrelse, derfor håber vi at mange vil have lyst til at være med til at lave programmet for forår semestret 2014. Vi benytter os af universitetets projektor og højttalere, og viser filmene på dvd, derfor kan vi garantere en god audiovisuel kvalitet. Vi mener derfor at være et godt alternativ til din pc-skærm og måske endda til din eventuelle fladskærm!

ELITENS program for resten af semestret:

October

31. *The Turin Horse* by Béla Tarr

November

14. *Rashômon* by Akira Kurosawa
28. *Suspicion* by Alfred Hitchcock

December

12. *Faust* by Aleksandr Sokurov

Filmene vises klokken 18 i bygning 1467, lokale 130. Fri entrè!

Ønsker du at blive tilmeldt mailinglisten eller blive medlem af bestyrelsen så kan du finde os på facebook:

**"den filosofiske filmklub
ELITEN"**

Venlig Hilsen

ELITEN

FILOSOFISK STUDENTER KOLLOKVIUM

Filosofisk studenter kollokvium (i daglig tale FSK) er en uafhængig og studenterdrevet foredragsforening, der tilbyder et forum hvor primært studerende – men også til tider forskere og undervisere – kan komme og præsentere

nogle udviklede ideer, projekter eller perspektiver på bestemte filosofiske emner. Det er et åbent forum, hvor alle der er interesseret i den filosofiske præsentation og diskussion er velkomne. Kollokviet afholdes hver fredag fra 14-16, hvor det falder i to dele á 45 minutter med oplæg henholdsvis diskussion.

I dette semester har vi haft fornøjelsen af kunne præsentere en bred vifte af tankevækkende oplæg, indledt af Rasmus Pedersen, der fortalte om afhængighedsbegrebet indenfor den analytiske filosofi, skarpt efterfulgt af to fredage med et par oplagte Andreas'er (henholdsvis Vinther Jensen og Birch Olsen), der hver især fortalte om erindringen i det tidlige 1800-tals Tyskland, samt navne og deres referencer hos Frege og Kripke. Derudover har vi også kunnet præsentere et oplæg om blikket hos Merleau-Ponty af Christopher Hendriksen, samt Peter Damgaard Marschalls præsentation af mirakelargumentets betydning i den videnskabsfilosofiske diskussion. Senest har vi kunnet opleve hvordan den almindeligvis så kolde og grå novembermåned blev lidt varmere (og rødere) da Nicolai Krejberg Knudsen introducerede os for Walter Benjamins revolutionsbegreb. Sidst, men absolut ikke mindst, oplevede vi

hvordan kollokviet fik et avantgarde forhold til sin egne former, da det for første gang i sin historie lagde lokale til verdenspremiere på en filosofiske film af Martin Hauberg Lund. Udover disse intellektuelle godbidder, ser det resterende semesters program sådan ud:

15/11: Anders Skovlund Madsen

22/11: Kasper Vestrup

29/11: Jens Christian Bjerring

06/12: Tone Frank Dandanell

Til sidst en invitation: Kunne du tænke dig at gøre en nævneværdig forskel for dit studiemiljø. Så får du muligheden til forårssemestret, hvor kollokviets bestyrelse søger et eller to nye medlemmer. Her får du ikke kun muligheden for at bryste dig af flotte titler og generel berømmelse, men også for at bidrage aktivt til det rige filosofiske studiemiljø. Hvis det har interesse, eller hvis du i øvrigt er interesseret i at holde et oplæg i foråret, så tøv ikke med at hive fat i bestyrelsen i fredagsbaren eller kontakte os via vores Facebook-side eller e-mail (filosofisk studenterkollokvium@gmail.com). Vi glæder os til at kollokviere med jer!

FAGUDVALGET FOR FILOSOFI - en genfødsel

Oktober den otteogtyvende genfødte Fagudvalget for Filosofi sig selv til sin stiftende generalforsamling, hvor Fagudvalget officielt blev indehaver af vedtægter og forretningsorden ligesom et navneskifte fra Filosofisk Fagudvalg til Fagudvalget for Filosofi (Fff) blev en realitet. Fagudvalget takker og bukker for alle de fremmødte, der bidrog til at skabe en fagligt og socialt styrkende generalforsamling.

På trods af sin genfødsel har Fagudvalget allerede nu mange spændende projekter i støbeskeen dette semester. Det drejer sig især om oprettelsen af en faglig dag på Filosofi, som Fagudvalget har modtaget 4.000 kr. til, hvor fagets faglighed bliver taget op til diskussion i et forsøg på at forbedre såvel denne som kommunikationen studerende og undervisere imellem. Herudover arrangeres endnu en gang i år 'Faglig Weekend'. Det stopper dog ikke her; Fagudvalget har sat gang i skabelsen af en kandidat- og alumneforening på Filosofi – et projekt som der også er opnået støtte til i form af 10.000 kr.

Fagudvalget for Filosofi går således en spændende tid i møde, hvor der er rig mulighed for alle studerende på Filosofi for at få indflydelse i forbedringen af det faglige og sociale fællesskab på Filosofi. Vi opfordrer således alle Filosofistuderende til at deltage i planlægningen af ovenstående arrangementer og de månedlige Fagudvalgsmøder.

Følg med i Fagudvalgets aktiviteter og hvornår du kan komme og få indflydelse (altid) på facebook-siden 'Fagudvalget for Filosofi' og AULA-siden 'Fagudvalget for Filosofi'. Vi glæder os til at se jer!

FILOSOFIENS SELVFORELSKELSE?

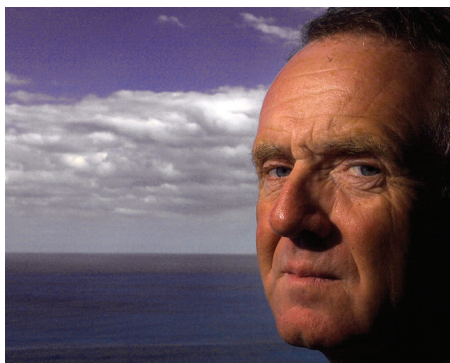
- om sexchikane og kvinder i filosofi

af Jon Rostgaard Boisen

Det startede som en celeber sex-skandale, men udviklede sig til en diskussion om, hvordan det i det hele taget er at være kvinde i filosofi, der også fik sin danske aflægger. Og ganske usædvanligt foregik begge dele i dagspressen, i USA endda bl.a. på forsiden af New York Times.

Udgangspunktet var en sag om sexchikane: I december sidste år måtte den kendte bevidsthedsfilosof Colin McGinn tager sin afsked fra sin stilling som professor ved University of Miami efter han havde sendt en række mails med seksuelt indhold til en kvindelig ph.d.-studerende.

Ifølge McGinn selv var der tale om, at han og den ph.d.-studerende havde en ”intellektuel romance”, som ikke var seksuel, men hvori der indgik en masse drilleri – herunder seksuelt betonet drilleri. Ifølge den ph.d.-studerende gik det dog langt videre end det – blandt andet skulle McGinn tre gange i løbet af

sommeren 2012 havde foreslået at han og den ph.d.-studerende skulle have sex på hans kontor ”when no one is around”. Ifølge McGinns tidligere kollega, professor Amie Thomsson fra University of Miami, var indholdet klart over grænsen: ”I was not an academic discussion of human sexuality. It was not just jokes. It was personal.”¹

Beskyldningerne skulle ifølge McGinn komme af, at den ph.d.-studerende ikke forstod forskellen mellem ”logical implication and conversational implicature”. Han har i den forbindelse understreget:

”Remember that I am a philosopher trying to teach a budding philosopher important logical distinctions.” På sin blog har han forklaret forskellen mellem ”logical implication and conversational implicature” således:

”Suppose I say to you “I went into a bar and I got drunk”. You reply: “How many drinks did you have in the bar?” I say “None—I was drunk before I went in there”. You retort: “Then why did you say you got drunk in the bar?” I say “I never said that; I merely said that I went into a bar *and* I got drunk—I never said I got drunk *in* the bar”. This illustrates the distinction between what is strictly said in an utterance—what proposition is literally expressed by the words uttered—and what is conversationally implied by the utterance.”²

Også på sin blog har McGinn fremført, at sagen ifølge ham ikke handlede om sexchikane, men at han ikke rapporterede et frivilligt kærlighedsforhold – der ikke var af seksuel karakter. Ifølge ham selv var grunden til at han ikke rapporterede forholdet, at det ville gå imod den ph.d.-studerendes udtrykte ønske, da hun mente det ville kunne skade hendes karrieremuligheder, hvis forholdet blev kendt.

I forhold til de mails, hvor han angiveligt skulle have foreslået, at han og den studerende skulle have sex, har han fremført, at ”there is an important distinction between suggesting (advocating, proposing) that p and considering (entertaining, contemplating) the possibility that p. You can coherently do the latter while totally rejecting the idea of doing p. But it can be useful in deciding what to do in a difficult situation to review *all* the possibilities, however absurd or unacceptable. It can throw up ideas that would not otherwise be considered, and an optimal (in the circumstances) solution may then be discovered.”³

Åbne breve

McGinns kommentarer til sagen på sin blog gav i midten af juli anledning til to åbne breve, et fra en række ”concerned philosophers” og et fra ansatte og studerende på filosofinstituttet på University of Miami, der begge mente at McGinn indlæg havde karakter af hævn. I det første brev hedder det: ”We are members of the philosophy profession concerned for the graduate student at the University of Miami who filed a complaint about the conduct of Dr. Colin McGinn. We are also concerned for other graduate students who may conclude from this case

that, although a student pursues a complaint against a professor through the proper channels while purportedly retaining anonymity, she may have her scholarship, work performance, or conduct negatively characterized in a public forum by a powerful professor with no response or defense from her university.

We write to urge the University of Miami to protect this student from negative public assessments of her work or character by or on behalf of Dr. McGinn. Whether or not Dr. McGinn's observations on his blog are intended to be retaliatory, they have some of the same deleterious

effects as intended retaliation. We recognize Dr. McGinn's right to free speech and his right to criticize whatever treatment he may have received by his employer, and we appreciate his stated desire to defend himself. However, the student is not in a position to defend herself publicly. We ask that her university discharge its duty to protect its students from acts that amount to de facto retaliation from professors about whom they have complained."⁴

Det andet åbne brev fremhæver ligeledes hvordan man mener McGinns kommentarer har karakter

af hævn og udtrykker ligeledes bekymring for, hvad det vil betyde for om studerende fremover vil klage:

”As members of this department, we take the matter very seriously and support our colleague who filed the complaint. Whether or not any given complaint has merit is for the University to decide. But no student who files a complaint, regardless of whether the complaint is judged to be with merit or not, deserves retaliation and intimidation. Such behavior serves to silence others who would come forward, and undermines the policies and procedures the University of Miami has in place to protect individuals with limited power to protect themselves.”⁵

I et svar til det første åbne brev, fremhæver McGinn, hvordan beskyldningerne om sexchikane skader ham og hans familie og venner og fremhæver:

”I have a right to reply to these public allegations; so do others who are familiar with the facts. To do so involves casting doubt on their veracity, supplying context, correcting misinterpretations, and so on. This I have done, as have others. There is nothing “retaliatory” here,

just a reasoned and careful attempt to state the truth. If this undermines the plausibility of what has been publicly alleged, and of the glosses and interpretations put upon it by others, then so be it. The truth is the truth. People must be accountable for their public statements. Had the student and her representative declined to make their allegations to the Chronicle, it would not have been necessary for me to respond; but they did, and so I responded. Quite what would motivate them to do this I do not know, since I had already resigned, but once the allegations were out there I had little choice than to state my case.”⁶

Debatten i New York Times

Som skrevet i indledningen har diskussionen bredt sig fra at handle

om Colin McGinns konkrete sag til at handle om kvinder i filosofi generelt. New York Times tog her initiativet ved at lade fem kvindelige filosoffer – Sally Haslanger, Linda Martin Alcoff, Rae Langton, Louise Antony og Peg O'Connor – skrive om, hvordan de opfattede kvinders rolle i filosofi.⁷

Under overskriften 'What's Wrong with Philosophy' skriver Linda Martin Alcoff om McGinn:

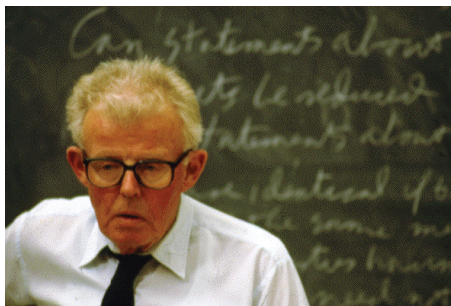
“And now our field has another newsworthy event: the claims of sexual harassment against the influential philosopher Colin McGinn and his subsequent resignation, a story that made the front page of The New York Times. Here is a leading philosopher of language unable to discern how sexual banter becomes sexual pressure when it is repetitively parlayed from a powerful professor to his young female assistant. It might lead one to wonder, what is wrong with the field of philosophy of language?

McGinn defended himself by deflecting blame. The student, he argued, simply did not understand enough philosophy of language to get the harmlessness of his jokes. He did not intend harm, nor did

his statements logically entail harm; therefore, her sense of harm is on her.

Alas, McGinn's self-defense echoes a common narrative in the discipline concerning its demographic challenges. As The Times article reports, and the philosophy blogosphere will confirm, the paucity in philosophy of women and people of color is often blamed on us. Some suggest it is philosophy's “rough and tumble” style of debate that has turned us women and nonwhite males away. Logical implication: we may just not be cut out for such a demanding field.”⁸

Alcoff går derefter videre til at fortælle historien om, hvordan hun engang blev latterliggjort af sin underviser, Roderick Chisholm, i forbindelse med at hun stillede en række skeptiske spørgsmål til hans position: “This did not surprise me, but what did was that, the next day, Chisholm approached me in the student lounge and asked me gently

if I was O.K. I answered, “Yes, of course,” which was the truth.”

Ifølge Alcott var Chisholm hermed: “typical of the best philosophers of his day and ours in his combination of philosophical acumen and rhetorical skill. Yet he was atypical at that time in his sensitivity to the practical contexts of the argumentative arena. He had enough respect for me to treat me like all other disputants, but also to want me to stay in the game. As one of two women in the class, he was aware I might be experiencing an alienation-induced anxiety about my public performance.”

Og hun konkluderer derudfra: “The issue is not debate, simpliciter, but how it is done. Too many philosophers accept the idea that truth is best achieved by a marketplace of ideas conducted in the fashion of ultimate fighting. But aggressive styles that seek easy victories by harping on arcane counterexamples do not maximize truth. Nor does making use of the social advantages one might have by virtue of one’s gender, ethnicity or seniority. Nor does stubbornly refusing to acknowledge the real world contexts, rife with implicit bias and power distortions, in which even philosophical debates always

occur.”

Ifølge Louise Antony er akademien indhyllet i en “tåge af mandlig angst” I sit indlæg tager hun udgangspunkt i en bemærkning evolutionspsykologen Steven Pinker havde i et åbent brev, hvor han advarede universitetet mod for hårde disciplinære foranstaltninger mod McGinn: “such an action would put a chill on communication between faculty and graduate students and on the openness and informality on which scholarship depends.”

Antony skriver: “What I want to say about this is: Really? For a university to treat lewd conversation as a serious offense threatens scholarship as we know it? Aren’t we being just a tad apocalyptic?”

Hun fortsætter: ” I’m always hearing from stressed-out men, worrying aloud what “all

this fuss” about sexual harassment means for them. I’ve heard it at training sessions on university sexual harassment policy: “Does this mean I can’t even tell a woman that she looks nice?” I’ve heard it in coffee lounges: “Make sure you keep your door open when you’re talking to a woman student — you never know what she might say later.” And I’ve had it confided to me, with a sigh of regret, at conference happy hours: “I’m afraid now to form any relationships with female students — they might take it the wrong way.”

In fact, there are very, very few cases in which academic men have even been brought up on formal charges, much less fired, for sexual harassment. (Otherwise, the Florida case would have not been worthy of such media attention.) And I would venture that almost any woman in the profession can give you four or five examples of egregious misbehavior by male professors that has gone completely unsanctioned.

So what’s the worry? The real worry, I think, for men is that they will have to change their ways. They will have to monitor what they say to female students and colleagues. They will have to think twice before chatting up that attractive graduate student they see at a conference. They’ll have to stop relying on smutty double entendres to get laughs in

their seminars.”

Og konkluderer:

“Whatever you do, though, don’t tell me that the cost of your heightened vigilance is going to be the loss of “open and informal” pedagogical relationships. I don’t buy it. I just know too many men who have formed close and mutually rewarding intellectual relationships with women without ever once mentioning, um ... manicures.”

Den danske debat: Er analytisk filosofi ikke noget for kvinder?

Debatten kom videre til Danmark, da Dagbladet Information skrev en artikel om McGinn-sagen og kvinders position i filosofi generelt.¹⁰ I artiklen bliver fire danske filosoffer – Lars-Henrik Schmidt, Kirsten Klercke, Anders Fogh Jensen og Kirsten Hyldgaard – interviewet. Med undtagelse af Hyldgaard er der i artiklen enighed om, at problematikken har at gøre med forholdet mellem analytisk og kontinental filosofi. Ifølge Klercke er problemet ved analytiske filosofi at den ”tager sit abstrakte udgangspunkt i rettigheder og lighed. Tilgangen anerkender i mindre grad, hvordan forskelle i køn, race eller social baggrund kan influere realiseringen af dette, også filosofiske, ideal.”

Ifølge Klercke er det selvopfattelsen det er galt med: "Filosoffer bør ikke bare forsvare rationaliteten; de inkarnerer den også i egen selvforståelse. At rationalitet også kan bestå i at analysere rationalitetens huller og begrænsninger er lidt uden for den filosofiske alfarvej. Filosofi er en kampzone, et magtbærende og strategisk fag, og det harmonerer ikke uden videre med, hvad man – mænd som kvinder – opfatter som kvindelighed, kvindelige udtryksformer."

Også ifølge Anders Fogh Jensen passer kvinder og analytisk filosofi dårligt sammen:

"De danske universiteter er som de amerikanske domineret af

en analytisk tilgang, af empirisk bevisbarhed, analyse af udsagn og logisk konsistens. Det gør, at mange vigtige områder af menneskelivet og væren i det hele taget må udelades, fordi det ikke lader sig indordne i disse systemer. De kaldes nedladende for 'langhårede'. Men man formår at producere nogle andre indsigter, der ligger tættere på andre fag, ofte litteratur, men også arkitektur, malerkunst, digtning, psykologi og antropologi."

Han mener derfor at kvinder "foretrækker æstetiske fag, psykologi og andre beslægtede områder frem for de ofte meget direkte konfronterende diskussioner om emner, der kan forekomme at have meget lidt med det menneskelige at gøre. Det er altså af faglige grunde."

Ifølge Lars-Henrik Schmidt er problemet dog et andet med den analytiske filosofi: "den romantiske og den analytiske filosofi i fællesskab har født en ny kønsløs filosofi: menneskefilosofien, 'hen'-filosofien, værdiløsheden."

Det er et problem fordi filosofien,

ifølge Schmidt, stræber efter det kvindelige:

”Deter filosofiens objekt og ikke dens subjekt, dens genstand og ikke dens aktivitet, for filosofiens genstand er det sande, det gode og det skønne. Sandheden er kvinde – altså ikke kvinden som sandhed. Sandheden er appellerende, prist, attrået og tilbudt i kvindelig form: Dét uudgrundelige, som fungerer som grundlæggende og grundlæggende forudsat instans. Forudsætningen for, at kvinder kan komme ind i filosofien, er altså, at filosofien bliver selvforelsket.”

Yderligere tilføjer Schmidt, at den amerikanske analytiske filosofi ikke er i stand til at forstå at sexchikane og det lave antal kvindelige filosoffer er to forskellige ting, for:

”I en voldtægt vidste man i det mindste, at man blev brugt mod

sin vilje, men i forførelsen bliver man forført til at forføre og er i den forstand selv skyldig – eller ’ansvarlig’ på moderne lingo. Det er den helt klassiske grund til, at den amerikanske rokokofilosofi kan blande statistik over kvindelige filosofistuderende sammen med sexchikane. Deres indtog er forsinket af historiske grunde og forceres af sociologiske grunde. Det er en følsom cocktail, som andre discipliner har haft lettere adgang til at håndtere.”

Danske kvinders svar

Ifølge Kirsten Hyldgaard skal forklaringen på de få kvinder i filosofi netop findes i sociologiske årsager, som hun dog har et noget andet syn på end Schmidt:

”Den kulturelle, symbolske orden er grundlæggende broderskaber –

jævnfør frihed, lighed og broderskab. Kulturen er grundlæggende udvekslinger mellem mænd. Når denne orden er blevet brudt, når kvinder historisk er blevet accepteret som netop ligemænd, fagfæller i også universitære institutioner, har det krævet politiske beslutninger – ikke sjældent beslutninger truffet af biologiske mænd. Og protesterne har været monotone: Fagligheden og sagligheden led og lider dermed skade – ikke sjældent en indstilling, der deles af biologiske kvinder. At også dansk fagfilosofi fortsat er mandsdomineret, siger blot, at også dansk fagfilosofi har formået at forblive ekstremt konservativ. Hvorfor det er lykkedes, har jeg desværre ikke et bud på.”

Retsfilosoffen Emily Hartz undrede sig i en kommentar¹¹ til artiklen: ”Jeg er selv kvinde og lektor i filosofi. Jeg er ansat på Juridisk Institut på Syddansk Universitet, og jeg har længe undret mig over, at jeg oprindeligt oplevede, at det var mere uproblematisk at gå ind i rollen som forsker her blandt juristerne, end i det filosofiske miljø blandt mine fagfæller; filosofferne.

Med Informations artikel stod svaret pludselig lysende klart: Selv kvindelige filosoffer, som giver udtryk for at kæmpe med

stereotypisering og diskrimination, synes at have internaliseret et dybt romantisk billede af kvinden, som gør det at være kvinde svært foreneligt med en filosofisk fagtradition, der er konkurrencepræget og dyrker rationalitet og logisk sammenhæng.”

Hartz spørger videre:

”Men kan det virkelig være rigtigt, at jeg risikerer at sætte spørgsmålstejn ved min kvindelighed, hvis jeg overbeviser en anden filosof med rationel argumentation? Kan det virkelig være rigtigt, at det kun er den lidt mystiske kontinentale tradition, der kan appellere til kvinders faglighed? Hvad med verdenskendte analytiske filosoffer som Jessica Brown, Christine Korsgaard og Judith Jarvis Thomson? Er de uforklarlige undtagelser, der bekræfter reglen om, at analytisk filosofi ikke appellerer til de uudgrundelige og dybe kvinder?”

Og hun konkluderer:

”Men hvis sådan et kvindesyn er udbredt i det filosofiske fagmiljø, er det ikke så svært at forstå, hvorfor jeg som logisk tænkende og rationel forsker, følte mig mere hjemme hos juristerne. Her er der ikke noget ukvindeligt ved at være skarp og logisk tænkende. ... På Juridisk Institut, hvor jeg er ansat, er der ikke noget specielt mystisk ved at være kvinde.”

Til Lars-Henrik Schmidt svarer hun:
”I modsætning hertil mener f.eks. Lars Henrik Schmidt, at »forudsætningen for, at kvinder kan komme ind i filosofien, er, [...] at filosofien bliver selvforelsket.« Det er denne absurde idealisering og romantisering – ikke af kvinden som sådan, men af potentielle kvindelige fagfæller – der kan gøre det endog meget svært at tage sig selv alvorligt som kvindelig forsker i det filosofiske miljø. For hvordan ville du selv have det med at komme på arbejde hver dag, hvis det blev forventet, at du var den levende (og selvforelskede) manifestation af ’sandheden’ som »appellerende, prist, attrået og tilbedt i kvindelig form« (igen Lars Henrik Schmidt)?

Informations artikel viser, at sådanne romantiseringer stadig er udbredt i det filosofiske miljø i Danmark. Det skal vi naturligvis tage alvorligt. For denne romantisering og stereotypisering er mere end noget andet med til at holde kvinder ude af filosofien. Det er således ikke filosofien i sig selv, der er utilgængelig for kvinder, men (enkelte) stemmer i det filosofiske fagmiljø, der reproducerer en gammeldags og forstokket forestilling om kvinder, og den er med til at holde kvinderne væk.”

Noter:

1. Jennifer Schuessler: 'A Star Philosopher Falls, and a Debate Over Sexism Is Set Off', New York Times, 2. august 2013. Kan læses på: http://www.nytimes.com/2013/08/03/arts/colin-mcginns-philosopher-to-leave-his-post.html?pagewanted=1&_r=0

2. Colin McGinn's blog 13. juni 2013, <http://mcginn.philospot.com/index.y=13&d=04&story=story130704-141258>

3. Colin McGinn's blog 12. juli 2013, <http://mcginn.philospot.com/index.y=13&d=18&story=story130718-091132>

4. 'Letter From Concerned Philosophers', <http://feministphilosophers.wordpress.com/2013/07/18/letter-from-concerned-philosophers/>

5. 'An open letter of support from faculty and students at the University of Miami', <http://leiterreports.typepad.com/blog/2013/07/an-open-letter-of-support-from-faculty-and-students-at-the-university-of-miami.html>

6. Colin McGinn's blog 19. juli 2013, <http://mcginn.philospot.com/index.php?story=story130719-090802>

7. Alle indlæg kan læses på: <http://opinionator.blogs.nytimes.com/tag/women-in-philosophy/>

8. Linda Martin Alcoff: 'What's Wrong With Philosophy', New York Times, 3. september 2013.

9. Louise Antony: 'Academia's Fog of Male Anxiety', New York Times, 5. september 2013.

10. Annegrethe Rasmussen: 'Bliver kvindelige filosoffer diskrimineret?', Information, 8. august 2013. Kan læses på: <http://www.information.dk/468418>

11. Emily Hartz: 'Filosofiske slag kan sagtens udkæmpes i høje hæle', Information 15. august 2013. Kan læses på: <http://www.information.dk/469045>

Billede	Dit bud på rebussens løsning (En filosof!)
1)	
2)	
3)	
4)	
5)	
6)	
7)	
8)	
	Navn og årgang:

BAGSIDENS BAGSIDE

